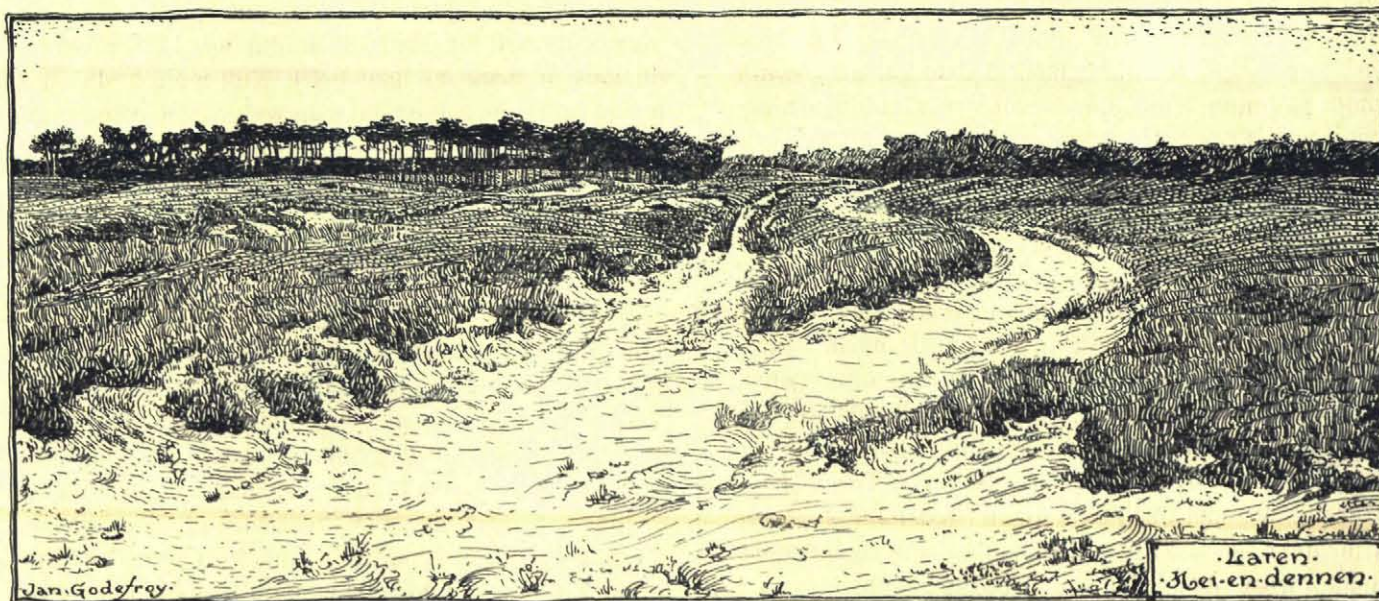

OP DE GOOISCHE HEIDE.

AVOND OP „HOORNSCHE BOEG”.

Zonnegloed in gouden vlammen,
Speelt over rossige dennestammen
Van donker bosch, doet ze blinken.
Een eenzame vogel in late vlucht,
Snelt door de bleeke, matblauwe lucht!
Waarin de zon gaat zinken.
De koekoek roept een laatsten groet
Aan teeder-rose zonnegloed.

Op avondwindje komt aangedreven,
Ver-stadsgerucht, en zachtjes zweven
De grijze nevelen langzaam aan.
Zacht zilveren maanlicht door nevelig blauw
Glijdt over de Loosdrechtsche plassen, die flauw
Aan de kim, ook te ruste gaan.
Een koele heide-dauw stijgt op,
Met diepte naar heuvelentop.

J. GODEFROY.

ONS TERRARIUM.

Midden in onzen tuin, staat een glazen kastje. Het staat volop in de zon en het bezorgde mij al zóó menig genotvol oogenblik, dat ik lust kreeg, er het een en ander van te vertellen. Het is een sierlijk, soliede eiken meubeltje en stond in zijn goede dagen in mijn Ouderlijk thuis, in de woonkamer. Het was een planten-kastje, en er tierden welig allerlei kamer- en niet al te warme kasplanten in.

Het staat op vier pooten en is 1 M. lang, 60 cM. breed; het bovenvlak is schuin en heeft het kastje daar (zonder de pooten) een hoogte van 120 cM. en 70 cM. terwijl er boven-in een rozet is aangebracht voor lucht. De bodem bestaat uit een bak, met zink beslagen en voorzien van een afvoerbuisje, voor eventueel te veel nat. Die bak heeft eene diepte van 35 cM. en was gevuld met bladaarde.

Allerlei palmen en varensorten, Yucca's, Dracaena's en vele andere planten; ook steeds potjes met zaad, of reeds ontkiemde plantjes, onder anderen: van Clivia's, Dadels, ook Mandarijntjes en bijzondere soorten Aucuba's kon men er in vinden.

In dit weelderig bosch leefden ook dieren en kreeg ik altijd het visioen van een oerwoud, als ik die gevlekte Tijgertjes zoo door het bosch zag sluipen, of zich gaan baden in den poel, geheel overschaduwd door groen.

De Tijgertjes waren groote Salamanders, van die zwarte, met gele vlekken, of strepen, die mijn Vader uit Duitschlandland kreeg.

Jarenlang leefden zij in hun mooi woud; maar veel weet ik niet van hen te vertellen. Alleen, dat ze, 's Zondags 's morgens, wormen kwamen eten uit de hand, ten minste 's Zomers iederen Zondag en 's Winters, — ze stonden in een verwarmd vertrek —, kwamen ze maar een enkele keer om hun voedsel. Hun breede kop vond ik altijd leelijk, maar ik was toch blij, dat er ook bewoners waren in ons miniatuurbosch. Wij vonden het ook heel aardig, als er juist een vervelde; het leuke uittrekken van zijn „jasje”, vooral over de pootjes heen, was interessant, alleen vonden we het vies, dat hij, — nu prachtig van kleur en glimmend, — zich doodleuk omkeerde en het oude vel opat.

Toen ik later een eigen huishouden had, kwam het kastje in mijn bezit en stond een jaar of wat op de veranda, waarvan het een sierraad uitmaakte, door de vele varens,